

Forfatter: Trier, Ernst Johannes

Titel: BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1866-06-08)

Citation: Trier, Ernst Johannes: "BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1866-06-08)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 187. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000160.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ernst Trier til Marie.
Vallekilde, 8. juni 1866.

... I dag har jeg plukket den første gren af eget træ til at pynte min stue med; det var af en gammel simpel, men yndig hvidtjørn, der vokser på mit gærde. Og i dag har jeg for første gang selv købt mig et par dyr, et par kønne små gedekid. Jeg fik dem af en af byens husmænd og trak selv af sted med dem. Først tog jeg dem herind og derpå ind i præstegården for at vise dem frem. De var så inderlig forbavsede over at komme således ud i den ny og store verden; hidtil har de kun kendt et lille stykke grønjord overfor s. 188gadekæret og så deres lille lukaf i husmandens fattige hus og hans lille stue, hvor de ofte til stor fryd for hans lille 4-årige pige Karen Marie hoppede rundt fra stol til stol. Hun var nu sådan rigtig gode venner med de to lam, hun bragte dem til tider udsøgte retter, skarntyde, brændenælder og andet skrup. Da jeg skulde trække af med dem, kom hun ud for at tage afsked med dem; hun bøjede sig ned over dem og kysede dem lige på snuden; men ellers var hun slet ikke så skrækkelig bedrøvet; ti hun havde fået lov af sin moder til at gå ud på Triers lod og sige goddag til dem . . . Endelig fik jeg dem da ud til hjulmandens, han skal sørge for dem i sommer og vise dem ud på mit dejlige frodige gærde; — men til næste år tænker jeg, at husets frue skal glæde sig over dem, når de er bleven store, smukke og hæderlige geder, der hver giver 3 pottes mælk om dagen.

. . . Sæden og græsset på min lod står ellers simpelt, dog håber jeg at kunne høste så meget, at jeg til vinter kan holde en ko. Til 1. oktbr. lejer jeg vist jorden ud til Erik Eriksen; han skal have de 9 tdr. ld. i 6 år og give mig 16 rdl. for td, og så forpligte sig til at levere mig den mælk, jeg skal bruge, til 3 skilling potten (sødmælk). Så har jeg en td. ld. tilbage til bygning og have.

Jeg begynder nu at træffe forberedelser til vinteren; jeg har således aftalt at af købe alle Peter Frederiksens spædkalve for 2 mark stykket; Mads fisker har lovet at skaffe mig vildgæs til 4 mark; dem vil jeg have for fjærenes skyld — om gæssene kan spises, véd jeg ikke endnu. På den måde får jeg efterhånden fyld til dynerne i vore gæstesænge. Af samme grund skal jeg nu også snart i lag med en af elevernes forældre, der har så mange tamme gæs. Men indtil vi på den måde får samlet fyld, må vi hjælpe os med lån, og det kan vi få i præstegården. Det bliver morsomt således selv at samle sig fjer og dun . . . ja, morsomt således at tage sig småfuglene til forbillede, når de samler til rede.

Min daglige morgenvandring er nu ud til min byggeplads! det morer mig uhyre meget at komme derud. Nu er kælderens snart færdig; den er ganske som Kolds af størrelse og inddeling, men mine vinduer er lidt højere, og så — se det er min stolthed — er kælderens sat af lutter kampesten og det tre alen ned i s. 189jorden. Du kan tro, vi får forsvarlige vægge der, 5/4 alen tykke for neden og 1 alen for oven. Vinduerne sættes ind i røde murstensrammer; det vil komme til at se ret ejendommeligt ud i den grå kampestens-masse; om det just vil komme til at se smukt ud, kan jeg ikke sige endnu, men det kan jo nok være. Hele grunden til beboelseslejligheden er nu færdig; det morer mig kosteligt at spanke op og ned i vort køkken og bryggers: så tænker jeg mig dig løbe ned ad trappen. Bagerovnen kommer til at ligge i udhuset lige bag ved Alidas køkken; det — fortæller man — skal være så rart at have bagerovnen borte fra køkken og bryggers.

Tømmerne hugger nu også rask løs på bjælkerne; det er også morsomt at se på. Blandt tømmerne er en af mine egne folk, Christen Larsen, den lille knop — kan du huske ham? på billedet står han lige ved siden af Thomsen. Han er så glad ved at arbejde på den bygning, og det er dejligt for mig at se ham arbejde dér og at have ham her med det samme, især nu da Jørgen Sørensen er bleven færdig med sit arbejde som maler inde i præstegården.

Skibet er nu atter herude med døre og karme, brædder og tagsten — og 20 skaller (?), 26 træbakker, 20 øsekejser og 10 trug — alt finlap-arbejde, som far har købt til vor husholdning. Vi bliver nok godt forsynede. Så var der også 3 favne birkebrænde med, og i disse dage har Cramer lovet at skaffe mig 10 læs tørv. Ja du kan tro, jeg nu bliver øvet i de udvortes sager — efter at jeg hele mit liv igennem kun har øvet mig i åndelige færdigheder. Men det er måske en god hvile for min ånd; jeg er i denne sommer sådan et stykke brakjord. Men ofte længes jeg dog hen imod min egentlige gerning, den, for hvis skyld jeg kun sætter mig ind i alle disse sager. Og sådan som sidste søndag da havde jeg det rigtig rart, da jeg kunde rive mig næsten ganske løs: Om morgenen færdes en stund på fjorden med Frederik bødker, gå i kirke, og så om aftenen samles med vore rare folk til forsamling under åben himmel uden for Ole Rasmussens gård i Vejleby. Da Hoff havde talt, fortalte jeg, at nu i denne tid første gang i mit liv havde jeg underskrevet to »kontrakter«, og jeg havde endda en tredje liggende til underskrift. Jeg gjorde dem opmærksom på, hvormeget der er at bemærke ved sådanne overenskomst-s. 190er efter loven; den ene påtager sig nogle, den anden andre forpligtelser, og opfyldes de ikke, anklages man for retten, og så vanker der straf. Hver lille omstændighed skal nøje overvejes og skrives op med sort på hvidt, og der står det så. Ja, så lidt kan menneskene stole på hinanden, at de er nødt til at have sådanne »kontrakter«. Et ord fra mand til mand er ikke nok, og dog er ordet givet os mennesker til deri at bære frem hvad hjærte og hoved har inde og åbenbare det. Vi bruger nu ofte ordet netop til at skjule alt dette med: løgnen er trængt ind i verden fra den dag, da løgnens fader lærte menneskene at synde. Og synden har sønderrevet den grundpagt, der skulde være mellem mund og hjærte. Så nu må vi selv lave anden slags pagt eller »kontrakter«. Og så har man også vænnet sig til at se forholdet mellem Gud og mennesker, som man har det mellem mennesker indbyrdes, som sådan en slags

kontraktforhold, hvor mennesker forpligter sig til at gøre dette og lade være at gøre hint; mens Gud så forpligter sig til at give det lykke og fred. Ja selve evangeliet har man villet lave om til sådan en kontrakt. Men evangeliet er netop en ny pagt, som hviler på grundforholdet mellem mund og hjærte, en mundtlig aftale, der gøres ved dåben, hvor Gud tilbyder os livet, om vi vil tro på ham, en kærligheds pagt, der ingenlunde trænger til sort på hvidt, så lidt som bejleren, der af sin elskede får et ja, trænger dertil. — Ja sådan omtrent talte jeg.

— I tirsdags holdt vi grundlovsfest på Kulås. Der var en svær mængde mennesker. Først udbragte vor rigsdagsmand Jens Rasmussen overmåde godt et leve for kongen i det håb, at han aldrig vilde sætte sig imod folkets ønske. Så talte Tranberg for grundloven; men han talte desværre dårligt; Hoff og jeg har ærgret os derover . . . Hoff talte så mageløs dejligt for fædrelandet, om den sygdom, det havde lidt af, at trolden kastede søvn over folkets bedste mænd, for så ved nattetid at dræbe dem, ligesom der fortælles om trolden Grændel, indtil Bjuvulf, helten vågner og befrier folket. — Endelig udbragte jeg et leve for modersmålet; man siger, at jeg den dag var heldig, og det tror jeg også selv. Jeg talte om, at så længe vi kunde bevare det, var vi et dansk folk; men til at bevare det kræves, at vi elsker det, og vi lærer mer s. 1910 og mer at elske det ved bedre og bedre at bruge det navnlig til oplysning, en oplysning på modersmålet, der lærer os vore egne kræfter at kende således, at der ligger et højt og lydt »fremad« deri. Og så lærer vi også at ære det, så vi ikke slavisk bøjer os for de fremmede sprog, som om det kun var muligt derigennem at nå frem. —

Hver dag læser jeg nu med Jørgen Madsen — mest bibelhistorie; jeg har stor glæde af ham.

Mit gamle, kære klaver står nu i Peder Frederiksens storstue, vor forrige skolestue. Derfra lader jeg nu de gamle sange lyde — en underlig genklang fra den dejlige vinter. Imellem ser eleverne til mig, ved grundlovsfesten var omtrent halvdelen samlede; det var så morsomt at stå der midt i deres klynge, mens vi sang. Bagefter satte vi os sammen oppe på en høj med dejlig udsigt over stranden — det var prægtigt. I det hele var det en stor fornøjelse for mig den dag at være med til fest. Da jeg i fjor var der, var jeg så ganske ukendt — i år så jeg kendte og venlige ansigter rundt omkring. Og så fik jeg oven i købet den dag indmældt tre elever til vinterskolen.

I aftes, da jeg kom hjem, havde lille Kristen Olsen, der nu tjæner for dreng her, sat en hel bunke blomster ind til mig i en papæske.

På kakkellovnen vrimler det med blomster: guldregn, rødtjørn og syrener; dem har de i går sendt mig fra præstegården. — Hvem der dog kunde tegne og male! I aftes da jeg gik til Skippinge, så jeg en lille 10 års pige, fattig, pjaltet, men yndig og med en dejlig stor krans af kornblomster om håret. Foran det lille, fattige, skæve, lerklinede hus sad hun. Hvad mon hun sad og drømte om dér . . .